Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 8 lipca 2020 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy welmax – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy valmex – Termin do wniesienia odwołania do izby odwoławczej – Przekroczenie terminu – Rozpoczęcie biegu terminu – Doręczenie – Dowód nadania przesyłką poleconą – Powiadomienie dokonane za pomocą środków elektronicznych – Niedochowanie obowiązku uiszczenia opłaty za odwołanie w terminie – Odwołanie uznane za niewniesione – Zakres wezwań do uzupełnienia braków – Artykuł 68 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Artykuł 23, 56–58 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625

W sprawie T-305/19

Welmax + sp. z o.o. sp.k., z siedzibą w Poznaniu (Polska), którą reprezentował M. Machyński, radca prawny,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowała D. Walicka, w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO była

Valmex Medical Imaging GmbH, z siedzibą w Augsburgu (Niemcy),

mającej za przedmiot skargę na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 marca 2019 r. (sprawa R 2245/2018-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Valmex Medical Imaging a Welmax +.

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: M.J. Costeira, prezes, D. Gratsias i M. Kancheva (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 14 maja 2019 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 11 września 2019 r.,

* Język postępowania: polski.

uwzględniwszy złożony przez skarżącą wniosek o przeprowadzenie rozprawy oraz podjąwszy na podstawie art. 106 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem decyzję o otwarciu ustnego etapu postępowania,

po zapoznaniu się z pismami stanowiącymi odpowiedź na pytanie Sądu dotyczące przeprowadzenia rozprawy w kontekście kryzysu sanitarnego związanego z COVID-19, w których strony główne wskazały, że nie widzą absolutnej konieczności przedstawienia swoich uwag na rozprawie, oraz podjąwszy decyzję o zamknięciu ustnego etapu postępowania, uznając, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności sprawy,

wydaje następujący

Wyrok [1]

[…]

Co do prawa

27 Na poparcie skargi skarżąca podnosi tylko jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 68 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 w związku z art. 23 ust. 3 rozporządzenia 2018/625. Ten jedyny zarzut dzieli się na trzy części oparte na błędach w ocenie dotyczących, po pierwsze, daty doręczenia decyzji Wydziału Sprzeciwów, po drugie, daty upływu terminu do wniesienia odwołania od tej decyzji oraz, po trzecie, daty upływu terminu do wniesienia opłaty za odwołanie od wspomnianej decyzji.

[…]

W przedmiocie dochowania terminu do wniesienia opłaty za odwołanie oraz w przedmiocie zakresu wystosowywanych przez EUIPO wezwań do uzupełnienia braków

65 Zgodnie z orzecznictwem art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 68 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001) należy interpretować w jednolity sposób jako oznaczający, że uiszczenie opłaty jest wymagane do tego, by odwołanie zostało uznane za wniesione, w związku z czym owa płatność jest powiązana ze złożeniem odwołania i powinna być dokonana, podobnie jak złożenie odwołania, w terminie dwóch miesięcy od daty doręczenia zaskarżanej decyzji. Termin czterech miesięcy od daty doręczenia decyzji ma zastosowanie wyłącznie do złożenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania, a nie do uiszczenia opłaty za odwołanie [wyrok z dnia 21 maja 2014 r., Melt Water/OHIM (NUEVA), T-61/13, EU:T:2014:265, pkt 31].

66 W niniejszej sprawie dwumiesięczny termin do wniesienia opłaty za odwołanie, który rozpoczął swój bieg w dniu 21 września 2018 r., upłynął w dniu 21 listopada 2018 r.

67 Tymczasem skarżąca wniosła do EUIPO opłatę za odwołanie w dniu 21 grudnia 2018 r., a opłata ta wpłynęła w dniu 24 grudnia 2018 r.

68 Należy stwierdzić, że opłata za odwołanie została uiszczona z opóźnieniem, po upływie, w dniu 21 listopada 2018 r., przepisanego terminu do wniesienia odwołania i uiszczenia opłaty.

1 Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną..

69 Wniosku tego nie może podważyć argument skarżącej oparty na przywoływanych przez nią wezwaniach do uzupełnienia „braków formalnych", które wynikały z dwóch pism EUIPO z dnia 26 listopada 2018 r. (zob. pkt 16 i 17 powyżej).

70 W tym względzie należy wyjaśnić, w świetle art. 23 rozporządzenia delegowanego 2018/625, zakres takich wezwań do uzupełnienia braków wystosowywanych po upływie przepisanego terminu do wniesienia odwołania i opłaty.

71 Należy więc zauważyć, że wskazane w art. 23 ust. 1 lit. c) rozporządzenia delegowanego 2018/625 możliwości uzupełnienia braków w celu uniknięcia niedopuszczalności odwołania nie obejmują braku uiszczenia opłaty za odwołanie, a dotyczą jedynie wskazania nazwy (imienia i nazwiska) i adresu wnoszącego odwołanie, nazwiska i adresu prowadzenia działalności pełnomocnika wnoszącego odwołanie lub jasnego i jednoznacznego wskazania spornych towarów i usług.

72 Natomiast należy stwierdzić, że niewniesienie opłaty za odwołanie w przepisanym terminie nie może podlegać uzupełnieniu w rozumieniu art. 23 ust. 1 lit. c) rozporządzenia delegowanego 2018/625. Zgodnie z art. 23 ust. 3 tego rozporządzenia, jeżeli opłata za odwołanie została uiszczona po upływie wyznaczonego terminu, odwołanie uznaje się za niewniesione bez możliwości uzupełnienia tego braku w inny sposób niż restitutio in integrum, które podlega szczególnemu uregulowaniu art. 104 rozporządzenia 2017/1001.

73 Prawdą jest, że mimo upływu takiego terminu EUIPO może – jak w niniejszej sprawie uczyniło to w drugim piśmie z dnia 26 listopada 2018 r. – zezwolić danej stronie na zajęcie stanowiska i przedstawienie mu ewentualnych istotnych dowodów, w szczególności co do zaistnienia nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej czy też usprawiedliwionego błędu, które mogłyby uzasadnić brak wniesienia opłaty za odwołanie w przepisanym terminie.

74 Skarżąca nie wykazała jednak, ani też nawet nie podnosiła, zaistnienia nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej czy też usprawiedliwionego błędu, które uniemożliwiłyby jej wniesienie opłaty w przepisanym terminie, czyli do dnia 21 listopada 2018 r. W szczególności zadaniem EUIPO nie jest przypominanie skarżącej o wniesieniu opłaty w terminie, ponieważ obowiązek ten wynika wyraźnie i jednoznacznie z art. 68 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001, znanego skarżącej.

75 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z uwagi na to, że ścisłe stosowanie przepisów prawa Unii dotyczących terminów proceduralnych odpowiada wymogom pewności prawa oraz konieczności zapobieżenia jakiejkolwiek dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w ramach wymiaru sprawiedliwości, od stosowania tych przepisów można odstąpić wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach. Niezależnie od tego, czy za takie okoliczności należy uznać nieprzewidywalne okoliczności lub siłę wyższą, czy też usprawiedliwiony błąd, wszystkie one zawierają tak czy inaczej element subiektywny związany z istniejącym po stronie osoby pozostającej w dobrej wierze obowiązkiem dochowania wszelkiej staranności wymaganej od właściwie poinformowanego podmiotu przy nadzorowaniu przebiegu postępowania i dochowywaniu przewidzianych terminów [zob. wyrok z dnia 21 maja 2014 r., NUEVA, T-61/13, EU:T:2014:265, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 9 października 2019 r., Esim Chemicals/EUIPO – Sigma-Tau Industrie Farmaceutiche Riunite (ESIM Chemicals), T-713/18, niepublikowane, EU:T:2019:744, pkt 34]. Nie jest tak w przypadku skarżącej w niniejszej sprawie.

76 Co więcej, należy zauważyć, że skarżąca, po tym jak w drugim piśmie z dnia 26 listopada 2018 r. została poinformowana przez EUIPO o nieuiszczeniu opłaty za odwołanie w przepisanym terminie i o ryzyku, że jej odwołanie zostanie uznane w konsekwencji za niewniesione, nie była pozbawiona możliwości wniesienia środka zaskarżenia do samego EUIPO. W istocie, zakładając nawet, że skarżąca próbuje podnosić, iż mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności nie była w stanie dotrzymać terminu do uiszczenia opłaty za odwołanie, miała ona do dyspozycji procedurę restitutio in integrum przed EUIPO i mogła wnieść wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego

w trybie art. 104 rozporządzenia 2017/1001 (zob. wyrok z dnia 21 maja 2014 r., NUEVA, T-61/13, EU:T:2014:265, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem skarżąca nie wystąpiła z odpowiednim wnioskiem na podstawie tego przepisu.

77 Wprawdzie skarżąca nawiązała do dalszego prowadzenia postępowania w piśmie z dnia 20 grudnia 2018 r., jednak nie złożyła wniosku o kontynuację postępowania na podstawie art. 105 rozporządzenia 2017/1001. W każdym razie taki wniosek i tak był skazany na niepowodzenie, ponieważ powyższy artykuł, zgodnie z jego ust. 2, nie stosuje się do terminów określonych w art. 68 wspomnianego rozporządzenia, takich jak termin do wniesienia odwołania i termin do uiszczenia opłaty za odwołanie.

78 Ostatecznie należy uznać, że nawet jeżeli Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła w pkt 10 zaskarżonej decyzji, że decyzja Wydziału Sprzeciwów została doręczona skarżącej przesyłką poleconą w dniu 20 lipca 2018 r. i że termin do wniesienia opłaty za odwołanie upłynął w dniu 20 września 2018 r., to błąd ten nie może mimo wszystko prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Podstawę dla wniosku Izby Odwoławczej, zgodnie z którym wniesienie opłaty za odwołanie, która wpłynęła w dniu 24 grudnia 2018 r., było spóźnione, może stanowić także data doręczenia za pomocą wiadomości elektronicznej z dnia 21 września 2018 r., jak wynika z pkt 11 zaskarżonej decyzji.

79 Izba Odwoławcza słusznie zatem uznała w pkt 12 zaskarżonej decyzji odwołanie skarżącej od decyzji Wydziału Sprzeciwów za niewniesione, stwierdzając zasadniczo, że nawet gdyby przyjąć dzień doręczenia wskazywany przez skarżącą – i ustalony w niniejszym wypadku przez Sąd – czyli dzień 21 września 2018 r., opłata za odwołanie, która wpłynęła w dniu 24 grudnia 2018 r., została uiszczona po terminie.

80 W świetle powyższych uwag należy oddalić jedyny zarzut i w konsekwencji skargę w całości, bez konieczności rozstrzygania o dopuszczalności żądań drugiego i trzeciego skarżącej.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Welmax + sp. z o.o. sp.k. zostaje obciążona kosztami postępowania.

Costeira Gratsias Kancheva

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 lipca 2020 r.

Podpisy